

[Henry Christensen.]

det måtte han jo blive, når han skulle være afdelingschef inden for udenrigsministeriet. Men er det nu korrekt, er det nu således, at cosmiceringen kommer samtidig med, at han bliver afdelingschef i udenrigsministeriet? Det bliver han nemlig i 1953, og jeg forstår, at han først er blevet cosmiceret i 1955. Der er ikke nogen nødvendig forbindelse mellem de to ting, for han havde altså i sin længste tid udøvet sin tjeneste, uden at nogen cosmicering havde fundet sted. Derfor mener jeg, at dette spørgsmål, om cosmiceringen fandt sted, ikke da han blev udnævnt, men først i 1955, må underkastes en selvstændig bedømmelse.

Dertil kommer spørgsmålet om episoderne i Warszawa. Her synes jeg det må veje stærkt til, at i Warszawa sker der efter hans egen beretning og efter det, han øjensynligt fortæller sine kolleger og fortæller politiets efterretningstjeneste, ting af ekstraordinær karakter, ting, der måtte kræve, at Blechingberg omgående efter episoderne i 1953 afgav tjenstlig indberetning. Da man så når frem til disse episoder i 1955, af tilfældig årsag måske bliver bekendt med dem, er det ikke alene episoderne i Warszawa, der må spille en rolle, men også det, at man til en diplomat, der opholder sig i udlandet, må stille det ubetingede krav, at han om en sådan episode omgående afgiver tjenstlig indberetning. Det var dog et led, som man måtte tage med i bedømmelsen, noget, som man i udenrigsministeriet måtte være opmærksom på på det pågældende tidspunkt. Jeg kan derfor stadig ikke erkende, at der ikke i forbindelse med den handling, man på det tidspunkt foretog, var en række momenter, der burde have advaret så stærkt, at man ikke havde gjort, hvad man gjorde i 1955 og i 1956.

Jeg forstår, at de ærede ordførere for det radikale venstre og retsforbundet i enhver henseende er tilfredse. Dog var der i den sidste bemærkning, det ærede medlem hr. Niels Andersen fremsatte, en nuance, idet det ærede medlem sagde, at han ville dog alligevel håbe, at det, man her havde oplevet, måtte få den virkning, at man fremover anvendte noget mere omtanke ved ansættelsen i sådanne højere stillinger. Jeg takker for den udtalelse, for det er vel ret

beset — hvis man skal vurdere den og alle de andre udtalelser, det ærede medlem fremsatte om, at det var så storartet — nok den sidste, der tæller, den sidste, der er væsentlig; og jeg tror, det ærede medlem hr. Lannung havde stået sig ved for sit vedkommende at gøre et tilnærmelsesvis tilsvarende forbehold. Den harmonerer derimod ikke med det synspunkt, som den højtærede statsminister har opretholdt også i anden omgang, og som efter min opfattelse er et centralt forkert synspunkt, nemlig at det ville være urimeligt at forlange, at man skulle have regnet med, at Blechingberg var en potentiel landsforræder, eller at forlange — hvad der måske snarere kunne have været forlangt — at man skulle have regnet med, at hans personlige kvalifikationer efterhånden var af en sådan art, at han hørte til dem, man ikke måtte anbringe på en sådan stilling. Jeg forstår, det er denne nøjere omtanke, det ærede medlem hr. Niels Andersen appellerer til i fremtiden; det er den, der ikke fandt sted dengang; fejlen er, at man ikke, sådan som det ærede medlem hr. Niels Andersen ønsker det, havde en nøjere omtanke i 1955 og 1956, og det må både være berettiget og nødvendigt, at det høje folketing understreger det så stærkt, som det her gøres.

Ninn-Hansen: Når man har diskuteret en sag længe, kan det undertiden være nødvendigt at minde om, hvad debattens emne egentlig er. Jeg vil gerne have lov at oplæse den forespørgsel, der er stillet til statsministeren af de ærede medlemmer hr. Einer-Jensen, hr. Aage Fogh og hr. J. M. Pedersen. Den lyder således:

„Hvad kan regeringen oplyse om svaret og baggrunden for den tjenstlige placering af legationsråd Einar Blechingberg og navnlig af hans udsendelse i sommeren 1956 som handelsrådgiver til ambassaden i Bonn?“

Jeg synes, det har været nødvendigt at oplæse denne forespørgsel, som det altså ikke er os, der har stillet, for at sige, at den række af indvendinger, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup har fremført imod de taler, det ærede medlem hr. Henry Christensen og jeg har holdt, kan vi ærlig talt ikke modtage. Det er ikke os, der har bestemt rammerne for denne debat. Det er